VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta)

2012. gada 14. jūnijā *

Vide — Regula (EK) Nr. 1367/2006 — Dalībvalstu pienākums aizsargāt apkārtējo gaisu un uzlabot tā kvalitāti — Dalībvalstij piešķirta pagaidu atkāpe — Pieprasījums veikt iekšēju pārskatīšanu — Atteikums — Individuāls pasākums — Spēkā esamība — Orhūsas konvencija

Lieta T-396/09

Vereniging Milieudefensie , Amsterdama (Nīderlande),

Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht , Utrehta (Nīderlande),

ko pārstāv *A. van den Biesen*, advokāts,

prasītāji,

pret

Eiropas Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja *P. Oliver*, *W. Roels* un *A. Alcover San Pedro*, pēc tam *P. Oliver*, *A. Alcover San Pedro* un *E. Manhaeve* un visbeidzot – *P. Oliver*, *A. Alcover San Pedro* un *B. Burggraaf*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv *C. Wissels*, *Y. de Vries*, *J. Langer* un *M. de Ree*, pārstāvji,

Eiropas Parlaments, ko sākotnēji pārstāvēja *L. Visaggio* un *A. Baas*, pēc tam *L Visaggio* un *G. Corstens*, pārstāvji,

un

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *M. Moore* un *F. Naert*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2009. gada 28. jūlija Lēmumu C(2009) 6121, ar kuru kā nepieņemams ir noraidīts prasītāju pieprasījums, ar kuru Komisijai lūgts pārskatīt tās 2009. gada 7. aprīļa Lēmumu C(2009) 2560, galīgā redakcijā, ar kuru Nīderlandes Karalistei ir piešķirta pagaidu atkāpe no pienākumiem, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 21. maija Direktīvā 2008/50/EK par gaisa kvalitāti un tīrāku gaisu Eiropai (OV L 152, 1. lpp.).

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. Ditrihs [*A. Dittrich*], tiesneši I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Białecka*] (referente) un M. Preks [*M. Prek*],

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 13. septembra tiesas sēdi, pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāji ir, pirmkārt, *Vereniging Milieudefensie*, saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibināta apvienība, kas reģistrēta Amsterdamā (Nīderlande), kuras mērķis ir vides aizsardzība un gaisa kvalitātes uzlabošana Nīderlandē, un, otrkārt, *Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht*, saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibināts fonds, kas reģistrēts Utrehtā (Nīderlande) un kas cīnās pret gaisa piesārņojumu Utrehtas reģionā.

2 2008. gada 15. jūlijā Nīderlandes Karaliste saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 21. maija Direktīvas 2008/50/EK par gaisa kvalitāti un tīrāku gaisu Eiropai (OV L 152, 1. lpp.) 22. pantu paziņoja Eiropas Kopienu Komisijai par termiņa, kas paredzēts, lai sasniegtu slāpekļa dioksīdam noteikto gada robežlielumu, atlikšanu deviņām zonām un atbrīvojumu no pienākuma piemērot cietajām daļiņām – kuras nosaka, laižot gaisu caur selektīvo sprauslu ar aerodinamisko diametru 10 μm tādējādi aizturot vismaz 50 % cieto daļiņu (turpmāk tekstā – "PM_{10}"), – noteiktos dienas un gada robežlielumus.

3 2009. gada 7. aprīlī Komisija pieņēma Lēmumu C(2009) 2560, galīgā redakcija (turpmāk tekstā – "2009. gada 7. aprīļa lēmums").

4 2009. gada 7. aprīļa lēmuma 1. pantā ir paredzēts:

"1. Netiek celts neviens iebildums par termiņa, kas paredzēts, lai sasniegtu Direktīvas 2008/50/EK XI pielikumā noteikto slāpekļa dioksīda gada robežlielumu, atlikšanu šī lēmuma pielikumā minētajām zonām Nr. 1.–8. Termiņš tiek atlikts līdz 2014. gada 31. decembrim.

2. Netiek celts neviens iebildums par termiņa, kas paredzēts, lai sasniegtu slāpekļa dioksīda gada robežlielumu, atlikšanu šī lēmuma pielikumā minētajai 9. zonai, ciktāl tiks pielāgots valsts gaisa kvalitātes plāns (NSL) [*Nationale Samenwerkingsprogramma Luchtkwaliteit* (turpmāk tekstā – "*NSL*")] un attiecīgais reģionālais plāns tādējādi, lai nodrošinātu, ka līdz 2012. gada 31. decembrim tiks ievērota atbilstība slāpekļa dioksīda gada robežlielumam [..]."

5 2009. gada 7. aprīļa lēmuma 2. pantā ir norādīts:

"Netiek celts neviens iebildums par atbrīvojumiem [..] no pienākuma piemērot Direktīvas 2008/50/EK IX pielikumā noteiktos PM_{10} robežlielumus [..]

Atbrīvojums ir spēkā līdz 2011. gada 10. jūnijam."

6 2009. gada 7. aprīļa lēmuma 3. pantā ir paredzēts, ka Nīderlandes Karaliste sniedz Komisijai noteiktu informāciju par Direktīvā 2008/50 paredzētajiem robežlielumiem.

7 Ar 2009. gada 18. maija vēstuli prasītāji iesniedza Komisijai pieprasījumu veikt 2009. gada 7. aprīļa lēmuma iekšēju pārskatīšanu, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regulas (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264., 13. lpp.), 10. panta 1. punktu.

8 Komisija ar 2009. gada 28. jūlija Lēmumu C(2009) 6121 (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") noraidīja prasītāju iesniegto pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu. Tā norādīja:

"Jūs esat pieprasījuši pārskatīt 2009. gada 7. aprīļa lēmumu, pamatojoties uz to, ka Nīderlandes Karaliste neesot ievērojusi Direktīvas 2008/50/EK 22. pantā paredzētos nosacījumus un ka līdz ar to Komisijai esot vajadzējis celt iebildumus par lūgumu pagarināt termiņu, kas paredzēts, lai sasniegtu [slāpekļa dioksīdam] noteiktos robežlielumus, kā arī par atbrīvojumu no pienākuma piemērot noteiktos PM_{10} robežlielumus.

[..]

Lasot Regulas Nr. 1367/2006 10. pantu un 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā minēto "administratīv[ā] akt[a]" definīciju kopā, izriet, ka pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu var iesniegt vienīgi par individuālu pasākumu, ko saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā ir veikusi Kopienas iestāde vai struktūra un kas ir juridiski saistošs, un kam ir ārēja ietekme.

Neizskatot jautājumu par to, vai ir ievēroti citi Regulas Nr. 1367/2006 IV sadaļā minētie pieprasījuma pieņemamības nosacījumi, Komisija uzskata, ka 2009. gada 7. aprīļa lēmums nav individuāls pasākums.

Komisija jūsu iesniegto pieprasījumu saprot tādējādi, ka jūs uzskatāt, ka lēmums ir administratīvs akts, kam ir individuāls raksturs (lēmums), it īpaši tādēļ, ka tas ir adresēts tikai vienai vārdā nosauktai dalībvalstij [..].

Konkrētai dalībvalstij adresēts lēmums tomēr var būt arī vispārpiemērojams pasākums, ja tā mērķis ir apstiprināt pasākumus, kuri attiecas uz vienu vai vairākām vispārīgi un abstrakti noteiktām personu kategorijām.

Pastāv judikatūra, saskaņā ar kuru atkāpēm no konkrētas vispārējās kārtības, kuras Komisija ir atļāvusi ar tās apstiprinošajiem lēmumiem, kas pieņemti, pamatojoties uz konkrētu direktīvu, ir tāds pats tiesiskais raksturs kā pašai direktīvai, ja šie Komisijas lēmumi abstraktā veidā adresēti precīzi nenoteiktam personu lokam un attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām. Šādos gadījumos lēmumi (kaut arī tie tiek saukti par lēmumiem) ir uzskatāmi par vispārpiemērojamiem pasākumiem. Skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 16. februāra rīkojumu lietā T-142/03 *Fost Plus VZW*/Komisija (Krājums, II-589. lpp., 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

Ņemot vērā Direktīvas 2008/50/EK 22. pantā paredzētās atkāpes piemērošanas jomu un nosacījumus, Komisija uzskata, ka tā ir piemērojama objektīvi noteiktai situācijai, kurai ir tiesiskas sekas uz vispārīgi un abstrakti noteiktām personu kategorijām. Līdz ar to lēmumi, kas ir pamatoti ar Direktīvas 2008/50/EK 22. pantu, ir jāuzskata par "atkāpēm no vispārējās kārtības" iepriekš minētās judikatūras izpratnē, un līdz ar to šie lēmumi ir vispārpiemērojami tāpat kā minētā direktīva.

Turklāt ir jānorāda, ka, lai būtu piemērojams Direktīvas 2008/50/EK 22. pants, dalībvalstij ir jābūt ieviesušai plānu attiecībā uz gaisa kvalitāti zonās un aglomerācijās, kurām ir piemērojama termiņa atlikšana un atbrīvojums. Šis plāns paredz tādu pasākumu pieņemšanu un īstenošanu, kuri attiecas uz personām, kuras objektīvi noteiktās situācijās nav noteiktas precīzāk. Ar Direktīvas 2008/50/EK 22. pantu pamatotais lēmums, ar kuru Komisija nav izvirzījusi iebildumus par Nīderlandes Karalistes paziņojumu, ir balstīts uz šīs dalībvalsts nosūtīto plānu attiecībā uz gaisa kvalitāti.

Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija uzskata, ka pieprasījuma iesniedzēju pieprasījums veikt iekšēju pārskatīšanu neattiecas uz administratīvu pasākumu Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Līdz ar to Komisija šo pieprasījumu atzīst par nepieņemamu [..]"

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 6. oktobrī, prasītāji cēla šo prasību.

10 Ar atsevišķu dokumentu, kurš Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 19. oktobrī, prasītāji iesniedza pieteikumu par pagaidu noregulējumu, kurā tie būtībā lūdza Vispārējās tiesas priekšsēdētājam apturēt apstrīdētā lēmuma izpildi līdz brīdim, kad Vispārējā tiesa pasludinās spriedumu par prasību pamatlietā, vai līdz brīdim, kad Komisija būs pieņēmusi jaunu lēmumu attiecībā uz pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu.

11 Ar 2009. gada 17. decembra rīkojumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noraidīja pieteikumu par pagaidu noregulējumu kā acīmredzami nepieņemamu. Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana tika atlikta.

12 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2010. gada 14., 15. un 26. janvārī, Eiropas Parlaments, Nīderlandes Karaliste un Eiropas Savienības Padome lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar Vispārējās tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja 2010. gada 11. marta rīkojumu šie lūgumi tika apmierināti. Parlaments, Nīderlandes Karaliste un Padome iesniedza savus iestāšanās rakstus 2010. gada 28. maijā. Komisija un prasītāji savus apsvērumus par šiem rakstiem iesniedza attiecīgi 2010. gada 15. un 19. jūlijā.

13 Tā kā Vispārējās tiesas palātu sastāvs tika mainīts, tiesnesis referents tagad darbojas septītajā palātā, kurai attiecīgi tika nodota šī lieta.

14 Pēc tiesneša referenta ziņojuma uzklausīšanas Vispārējā tiesa (septītā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

15 Tika uzklausīti lietas dalībnieku paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2011. gada 13. septembra tiesas sēdē.

16 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— likt Komisijai pēc būtības izskatīt pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu un noteikt tai termiņu šajā ziņā;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Komisijas, kuru atbalsta Nīderlandes Karaliste, Parlaments un Padome, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepamatotu;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Par lūgumu izdot rīkojumu

18 Attiecībā uz lūgumu izdot rīkojumu, kas ietverts prasītāju prasījumu otrajā daļā un ar kuru Vispārējai tiesai tiek lūgts likt Komisijai pēc būtības izskatīt pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu un noteikt tai termiņu šajā ziņā, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības atcelt tiesību aktu ietvaros Savienības tiesas kompetencē ir vienīgi pārbaudīt apstrīdētā tiesību akta tiesiskumu un Vispārējā tiesa, īstenojot savas pilnvaras, nevar dot rīkojumu Savienības iestādēm (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-5/93 P *DSM*/Komisija, *Recueil*, I-4695. lpp., 36. punkts, un Vispārējās tiesas 2000. gada 24. februāra spriedums lietā T-145/98 *ADT Projekt*/Komisija, *Recueil*, II-387. lpp., 83. punkts). Faktiski attiecīgajai iestādei atbilstoši LESD 266. pantam ir jāveic pasākumi, lai izpildītu spriedumu par tiesību akta atcelšanu

(Vispārējās tiesas 1998. gada 27. janvāra spriedums lietā T-67/94 *Ladbroke Racing*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 200. punkts, un 2009. gada 29. septembra spriedums apvienotajās lietās T-225/07 un T-364/07 *Thomson Sales Europe*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 221. punkts).

19 No tā izriet, ka prasītāju prasījumu otrā daļa ir nepieņemama.

Par prasību atcelt tiesību aktu

20 Prasījumu atcelt tiesību aktu pamatojumam prasītāji izvirza divus pamatus. Galvenokārt prasītāji apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini atzinusi par nepieņemamu to pieprasījumu veikt 2009. gada 7. aprīļa lēmuma iekšēju pārskatīšanu, pamatojoties uz to, ka tas ir vispārpiemērojams pasākums. Šis pamats ir jāinterpretē tādējādi, ka tas būtībā attiecas uz Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkta, lasot to kopā ar šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktu, pārkāpumu.

21 Pakārtoti prasītāji apgalvo, ka, ja pirmais pamats tiktu noraidīts, būtu jāatzīst, ka Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkts, attiecinot Konvencijas par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem, kas parakstīta Orhūsā 1998. gada 25. jūnijā (turpmāk tekstā – "Orhūsas konvencija"), 9. panta 3. punktā minēto jēdzienu "darbības [akti]" vienīgi uz "administratīv[iem] akt[iem]", kas turklāt šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir definēti kā "pasākum[i], kam ir individuāls raksturs", ir pretrunā šai Orhūsas konvencijas normai.

Par pirmo pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkta, lasot to kopā ar šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktu, pārkāpumu

22 Ar šo pamatu, kas ir izvirzīts galvenokārt, prasītāji būtībā apgalvo, ka Komisija, kā nepieņemamu noraidot to pieprasījumu veikt 2009. gada 7. aprīļa lēmuma iekšēju pārskatīšanu, ir pārkāpusi Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punktu.

23 Saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punktu jebkura nevalstiska organizācija, kas atbilst šīs regulas 11. punktā noteiktajiem kritērijiem, ir tiesīga Savienības iestādei, kas saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā ir pieņēmusi administratīvu aktu, iesniegt pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu. Šajā normā minētais administratīvā akta jēdziens Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir definēts kā individuāls pasākums, ko saskaņā ar tiesību aktiem vides jomā ir veikusi Savienības iestāde un kas ir juridiski saistošs, un kam ir ārēja ietekme.

24 Šajā gadījumā Komisija kā nepieņemamu noraidīja prasītāju iesniegto pieprasījumu veikt 2009. gada 7. aprīļa lēmuma iekšēju pārskatīšanu, pamatojoties uz to, ka, tā kā šis lēmums nav individuāls pasākums, pieprasījums veikt iekšēju pārskatīšanu neattiecās uz administratīvu aktu Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkta izpratnē. Prasītāji apstrīd šo vērtējumu un apgalvo, ka 2009. gada 7. aprīļa lēmums ir individuāls pasākums.

25 Lai noteiktu, vai Komisija ir pamatoti secinājusi, ka prasītāju iesniegtais pieprasījums veikt iekšēju pārskatīšanu neatbilst Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkta nosacījumiem, ir jāizvērtē, vai 2009. gada 7. aprīļa lēmums ir individuāls pasākums Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

26 Saskaņā ar judikatūru, lai noteiktu akta piemērojamību, Savienības tiesa nevar ņemt vērā vienīgi šī akta oficiālo nosaukumu, bet tai vispirms ir jāņem vērā tā mērķis un saturs (šajā ziņā skat. Tiesas 1962. gada 14. decembra spriedumu apvienotajās lietās 16/62 un 17/62 *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes* u.c./Padome, *Recueil*, 901. lpp., 918. punkts). Tātad lēmums, kas adresēts dalībvalstij, ir vispārpiemērojams, ja tas ir piemērojams objektīvi noteiktām situācijām un tam ir tiesiskas sekas attiecībā uz vispārīgi un abstrakti noteiktām personu kategorijām (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 8. aprīļa rīkojumu lietā C-503/07 P *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija, Krājums, I-2217. lpp., 71. punkts).

27 Turklāt pagaidu rakstura vai teritoriāli darbojošies ierobežojumi vai atkāpes, kas ietvertas tiesību aktā, ir neatņemama sastāvdaļa tām tiesību normām kopumā, kuras tās ietver, un, izņemot pilnvaru nepareizas izmantošanas gadījumu, tām ir tāds pats vispārējs raksturs kā attiecīgajām tiesību normām (Tiesas 1993. gada 29. jūnija spriedums lietā C-298/89 *Gibraltar*/Padome, *Recueil*, I-3605. lpp., 18. punkts; Vispārējās tiesas 2007. gada 12. marta rīkojums lietā T-417/04 *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia* /Komisija, Krājums, II-641. lpp., 49. punkts, un Vispārējās tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums lietā T-37/04 *Região autónoma dos Açores*/Padome, Krājumā nav publicēts, 33. punkts).

28 Visbeidzot Savienības tiesa ir nospriedusi, ka izņēmumi no vispārējās kārtības, ko nosaka lēmumi par apstiprināšanu, kurus ir pieņēmusi Komisija, pamatojoties uz direktīvas normu, pieder pie šīs direktīvas vispārējā rakstura, jo tie ir abstraktā veidā adresēti nenoteiktam personu lokam un attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām (skat. Vispārējās tiesas 2005. gada 16. februāra rīkojumu lietā T-142/03 *Fost Plus* /Komisija, Krājums, II-589. lpp.; turpmāk tekstā – "rīkojums lietā *Fost Plus*", 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

29 Šajā gadījumā ir jānorāda, pirmkārt, ka Direktīva 2008/50 ir vispārpiemērojams akts, jo ar to vispārējā un objektīvā veidā ir ieviesta piesārņojošo vielu emisiju novērtēšanas un ierobežošanas vispārējā kārtība.

30 Otrkārt, Direktīvas 2008/50 22. pantā dalībvalstīm ir paredzēta iespēja uz laiku atkāpties no pienākuma ievērot šajā direktīvā noteiktos robežlielumus, ja tiek ievēroti konkrēti nosacījumi un tas notiek Komisijas uzraudzībā. Šis pants ir formulēts šādi:

"1. Ja konkrētā zonā vai aglomerācijā atbilstību slāpekļa dioksīda [..] robežlielumiem nevar sasniegt XI pielikumā paredzētajā termiņā, dalībvalstis šai konkrētajai zonai vai aglomerācijai var atlikt minēto termiņu par ne vairāk kā pieciem gadiem ar nosacījumu, ka saskaņā ar 23. pantu gaisa kvalitātes plānu izstrādā zonām un aglomerācijām, uz kurām attiektos atlikšana; šādu gaisa kvalitātes plānu papildina ar [..] informāciju, kas saistīta ar attiecīgām piesārņojošām vielām, un tajā uzskatāmi parāda, kā līdz jaunā termiņa beigām nodrošinās atbilstību robežlielumiem.

2. Ja konkrētā zonā vai aglomerācijā atbilstību XI pielikumā noteiktajiem PM_{10} robežlielumiem nevar sasniegt konkrētajai vietai raksturīgu izkliedes īpatnību, nelabvēlīgu klimatisko apstākļu vai pārrobežu ietekmes dēļ, dalībvalsts tiek atbrīvota no pienākuma līdz 2011. gada 11. jūnijam nodrošināt atbilstību minētajiem robežlielumiem, ja ir ievēroti 1. punktā paredzētie nosacījumi un ja dalībvalsts pierāda, ka, lai ievērotu termiņus, ir veikti visi atbilstīgie pasākumi valsts, reģionālā un vietējā līmenī.

3. Ja kāda dalībvalsts piemēro 1. vai 2. punktu, tā nodrošina, ka robežlieluma pārsniegums nevienai piesārņojošai vielai nav lielāks par maksimālo pielaides robežu, kas katrai attiecīgai piesārņojošai vielai ir dota XI pielikumā.

4. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus gadījumus, kad tās uzskata, ka jāpiemēro 1. vai 2. punkts, kā arī dara zināmu 1. punktā minēto gaisa kvalitātes plānu, tostarp visu attiecīgo informāciju, kas Komisijai vajadzīga, lai novērtētu to, vai attiecīgie nosacījumi ir ievēroti. Komisija novērtējumā ņem vērā dalībvalsts veikto pasākumu aplēsto ietekmi uz apkārtējā gaisa kvalitāti dalībvalstīs patlaban un nākotnē, kā arī Kopienas pašreizējo pasākumu un plānoto Kopienas pasākumu, kurus Komisija ierosinās, aplēsto ietekmi uz gaisa kvalitāti.

Ja deviņos mēnešos no minētā paziņojuma saņemšanas dienas Komisija nav cēlusi iebildumus, uzskata, ka attiecīgie nosacījumi 1. vai 2. punkta piemērošanai ir ievēroti.

Ja ir iebildumi, Komisija var prasīt, lai dalībvalstis precizē esošos vai izstrādā jaunus gaisa kvalitātes plānus."

31 Treškārt, 2009. gada 7. aprīļa lēmumā, kas tika pieņemts saskaņā ar Direktīvas 2008/50 22. panta 4. punktu pēc Nīderlandes Karalistes paziņojuma, Komisija nav cēlusi nevienu iebildumu attiecībā uz termiņa, kas paredzēts, lai sasniegtu slāpekļa dioksīdam noteiktos robežlielumus, atlikšanu zonās

Nr. 1.–8. un atbrīvojumu no pienākuma piemērot PM_{10} robežlielumus. Attiecībā uz termiņa, kas paredzēts, lai sasniegtu slāpekļa dioksīdam noteiktos robežlielumus zonā Nr. 9, atlikšanu netika celts neviens iebildums ar nosacījumu, ka tiks pielāgots *NSL* un attiecīgais reģionālais plāns. Šis lēmums ietekmē gaisa kvalitāti konkrētās Nīderlandes zonās, kā arī cilvēkus, kas tajās atrodas.

32 2009. gada 7. aprīļa lēmums, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar Direktīvas 2008/50 22. panta 4. punktu, tātad ir atkāpe no vispārējās kārtības, kas ieviesta ar Direktīvu 2008/50 un tā pieder pie šīs direktīvas vispārējā rakstura, jo tā ir abstraktā veidā adresēta nenoteiktam personu lokam un attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām.

33 Līdz ar to iepriekš 28. punktā minētajā rīkojumā lietā *Fost Plus* pieņemtais risinājums ir piemērojams arī šajā gadījumā. Faktiski gan ar Direktīvu 2008/50, gan ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 20. decembra Direktīvu 94/62/EK par iepakojumu un izlietoto iepakojumu (OV L 365, 10. lpp.), kura ir aplūkota iepriekš 28. punktā minētajā rīkojumā lietā *Fost Plus*, abstraktā un objektīvā veidā ir ieviesta vispārēja kārtība, lai attiecīgi cīnītos pret apkārtējā gaisa piesārņojumu un nodrošinātu iepakojuma un izlietotā iepakojuma reģenerāciju. Turklāt tāpat kā Direktīvas 94/62 6. panta 6. punkts, arī Direktīvas 2008/50 22. pants ļauj dalībvalstīm atkāpties no vispārējās kārtības, kas ieviesta ar šo direktīvu, ievērojot konkrētus nosacījumus un pastāvot Komisijas kontrolei. Visbeidzot Komisijas lēmumi, kas pieņemti saskaņā ar Direktīvas 2008/50 22. pantu, tāpat kā Komisijas apstiprinošie lēmumi, kas pieņemti saskaņā ar Direktīvas 94/62 6. panta 6. punktu, pieder pie direktīvas vispārējā rakstura, ņemot vērā to, ka tie ir abstraktā veidā adresēti nenoteiktām personu kategorijām un attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām.

34 Līdz ar to ir jākonstatē, ka, tā kā 2009. gada 7. aprīļa lēmums ir vispārpiemērojams pasākums, to nevar uzskatīt par administratīvu aktu Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

35 Šo secinājumu neliek apšaubīt prasītāju argumenti.

36 Attiecībā, pirmkārt, uz prasītāju argumentiem, kuru mērķis ir pierādīt, ka 2009. gada 7. aprīļa lēmums ir individuāls pasākums, vispirms ir jānorāda, ka apstāklis, ka šīs lēmums ir adresēts Nīderlandes Karalistei, nav izšķirošs, lai saskaņā ar iepriekš 26.–28. punktā minēto judikatūru noteiktu tā piemērojamību. Faktiski ir ticis nospriests, ka lēmums, kura adresāts ir bijusi viena vienīga dalībvalsts, ir vispārpiemērojams pasākums (iepriekš 26. punktā minētais rīkojums lietā *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija, 71. punkts). Turklāt Tiesas 2003. gada 20. marta spriedums lietā C-3/00 Dānija/Komisija (*Recueil*, I-2643. lpp., 39. un 40. punkts), uz ko atsaucas prasītāji, nav piemērojams šajā lietā, ņemot vērā to, ka lieta, kurā taisīts šis spriedums, attiecas uz citādu jautājumu nekā šajā lietā izvirzītais. Minētajā spriedumā Tiesa nosprieda, ka procedūru, kuras rezultātā saskaņā ar EKL 95. panta 4. un 6. punktu tika pieņemts Komisijas lēmums, ar ko tika apstiprināta tādas valsts tiesību normas paturēšana spēkā, kurā bija izdarīta atkāpe no vispārpiemērojama akta, nevar uzskatīt par daļu no likumdošanas procesa, kura rezultātā tiek pieņemts vispārpiemērojams akts. Līdz ar to jautājums nebija par to, vai attiecīgais lēmums bija individuāls vai vispārpiemērojams pasākums, bet gan par to, vai šis lēmums ietilpa likumdošanas procedūrā. Līdz ar to prasītāju arguments, saskaņā ar kuru 2009. gada 7. aprīļa lēmums esot adresēts vienīgi Nīderlandes Karalistei, nevar tikt akceptēts.

37 Ir arī jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, apstāklim, ka Komisijai ir pilnvaras individuāli novērtēt dalībvalsts iesniegto lūgumu piešķirt atkāpi, kā arī iespēja apmierināt vai noraidīt lūgumu piešķirt atkāpi vai arī to pieņemt ar konkrētiem nosacījumiem, nav nozīmes, lai noteiktu 2009. gada 7. aprīļa lēmuma piemērojamību saskaņā ar iepriekš 26.–28. punktā minēto judikatūru.

38 Visbeidzot prasītāju arguments, saskaņā ar kuru 2009. gada 7. aprīļa lēmums ir individuāls pasākums, ņemot vērā to, ka tas rada tiesiskas sekas vienīgi Nīderlandes Karalistei, nav pārliecinošs. Faktiski ir jānorāda, ka šis lēmums ļauj Nīderlandes Karalistei pieņemt vispārpiemērojamus aktus, kas ir piemērojami visām fiziskām vai juridiskām personām, kas dzīvo vai strādā Nīderlandes zonās un aglomerācijās, uz kurām attiecas šis lēmums. Līdz ar to šis lēmums rada tiesiskas sekas ne tikai Nīderlandes Karalistei, bet arī visām šīm personām.

39 Otrkārt, attiecībā uz prasītāju argumentu, saskaņā ar kuru, ņemot vērā to, ka Direktīva 2008/50 ir adresēta dalībvalstīm, kuras saglabā rīcības brīvību attiecībā uz direktīvas ieviešanu, nevis pilsoņiem vai uzņēmumiem, tā neietver "pasākumus, kas piemērojami vienai vai vairākām vispārējā un abstraktā veidā noteiktām personu kategorijām", ir jāatgādina, ka direktīva ir normatīvs, vispārējs un abstrakts tiesību akts (Tiesas 1995. gada 23. novembra rīkojums lietā C-10/95 P *Asocarne*/Padome, *Recueil*, I-4149. lpp., 37. punkts). Tātad apstāklis, ka Nīderlandes Karaliste saglabā rīcības brīvību attiecībā uz atbilstošā veida un līdzekļu izvēli, lai ieviestu Direktīvu 2008/50, nevar atspēkot tās vispārpiemērojamību. Līdz ar to prasītāju arguments nevar tikt akceptēts.

40 Treškārt, prasītāju argumentam, saskaņā ar kuru Komisijai bija jāpārskata 2009. gada 7. aprīļa lēmums, jo tie bija apgalvojuši, ka Nīderlandes Karaliste nav ievērojusi Direktīvā 2008/50 paredzētos nosacījumus par atkāpes piešķiršanu, nav nozīmes. Faktiski pieprasījuma veikt iekšēju pārskatīšanu pamatotības pārbaudei nav nekādas nozīmes attiecībā uz šī pieprasījuma pieņemamību.

41 No iepriekš minētā izriet, ka, ņemot vērā to, ka 2009. gada 7. aprīļa lēmums nav individuāls pasākums, to nevar uzskatīt par administratīvu aktu Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē. Līdz ar to attiecībā uz šo lēmumu nevar iesniegt pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu saskaņā ar šīs regulas 10. panta 1. punktu. No tā izriet, ka, ņemot vērā šīs normas, Komisija nav pieļāvusi kļūdu, atzīstot prasītāju iesniegto pieprasījumu veikt 2009. gada 7. aprīļa lēmuma iekšēju pārskatīšanu par nepieņemamu.

42 Līdz ar to šis pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkta spēkā neesamību, ciktāl tas Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā paredzēto jēdzienu "darbības [akti]" attiecina vienīgi uz "administratīv[iem] akti[em]", kas šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir definēti kā "pasākum[i], kam ir individuāls raksturs"

43 Prasītāji būtībā pakārtoti apgalvo, ka, ja apstrīdētais lēmums netiktu atcelts, pamatojoties uz pirmo pamatu, būtu jāatzīst, ka Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkts, ciktāl tas Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā paredzēto jēdzienu "darbības [akti]" attiecina vienīgi "administratīv[iem] akti[em]", kas šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir definēti kā "pasākum[i], kam ir individuāls raksturs", ir pretrunā šai Orhūsas konvencijas normai. Tā kā Orhūsas konvencijai ir augstāks spēks par Regulu Nr. 1367/2006, šo Regulas Nr. 1367/2006 normu, ņemot vērā to, ka tā ir pretrunā Orhūsas konvencijai, nevajadzētu piemērot.

44 Ir jāuzskata, ka ar šo pamatu prasītāji atbilstoši EKL 241. pantam izvirza iebildi par Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkta, lasot to kopā ar šīs regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktu, prettiesiskumu.

45 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, lūdz noraidīt šo pamatu.

46 Parlaments un Padome apstrīd šī pamata pieņemamību it īpaši tādēļ, ka prasības pieteikumā nav ietverti prasījumi nolūkā lūgt Vispārējai tiesai atzīt Regulu Nr. 1367/2006 par prettiesisku.

47 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru EKL 241. pantā paredzētā iebilde par prettiesiskumu ir tāda vispārējā principa izpausme, ar kuru jebkuram lietas dalībniekam tiek garantētas tiesības netieši apstrīdēt iepriekš pieņemtu tiesību aktu spēkā esamību, kas ir par apstrīdētā lēmuma tiesisko pamatu, lai panāktu tāda lēmuma atcelšanu, kurš tam ir nelabvēlīgs (Vispārējās tiesas 1999. gada 19. jūlija spriedums lietā T-20/98 *Q*/Padome, *Recueil FP*, I-A-147. un II-779. lpp., 47. punkts). Šajā gadījumā prasītāji iebildi par Regulas Nr. 1367/2006 prettiesiskumu ir izvirzījuši pakārtoti, lai panāktu apstrīdētā lēmuma, kas pieņemts, pamatojoties uz šo regulu, atcelšanu. Iebildes par prettiesiskumu pieņemamība tātad nav atkarīga no tā, vai pastāv prasījums attiecībā uz Regulas Nr. 1367/2006 prettiesiskumu, kas nav šī prasības priekšmets.

48 Turklāt Padome apgalvo, ka nav skaidrs, vai prasītāji apstrīd Regulas Nr. 1367/2006 tiesiskumu saistībā ar Orhūsas konvenciju, jo tie nav pārliecināti, vai Regula Nr. 1367/2006 ir pretrunā Orhūsas konvencijai vai arī šo regulu ir iespējams interpretēt saskaņā ar šo konvenciju. Līdz ar to Padome šaubās, vai prasītāju pakārtoti izvirzītais pamats ir pietiekami skaidrs un precīzs atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam.

49 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka prasītāji prasības pieteikuma 39. punktā skaidri norāda, ka tā kā Regulas Nr. 1367/2006 2. panta 1. punkta g) apakšpunktu nav iespējams interpretēt saskaņā ar Orhūsas konvenciju, šī norma nav piemērojama tiktāl, ciktāl tā ir pretrunā Orhūsas konvencijai.

50 No tā izriet, ka iebilde par Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkta prettiesiskumu, ciktāl tas Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā paredzēto jēdzienu "darbības [akti]" attiecina vienīgi uz tādiem "administratīv[iem] akt[iem]", kas definēti šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā, ir pieņemama.

51 Attiecībā uz šī pamata pamatotību ir jāatgādina, ka no EKL 300. panta 7. punkta izriet, ka Kopienu iestādes saista tās noslēgtie nolīgumi un tādējādi šiem nolīgumiem ir augtāks spēks par atvasinātajiem Kopienu tiesību aktiem (šajā ziņā skat. Tiesas 1996. gada 10. septembra spriedumu lietā C-61/94 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-3989. lpp., 52. punkts, un 2006. gada 12. janvāra spriedumu lietā C-311/04 *Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht*, Krājums, I-609. lpp., 25. punkts).

52 Eiropas Kopiena parakstīja Orhūsas konvenciju un pēc tam to apstiprināja ar Padomes 2005. gada 17. februāra Lēmumu 2005/370/EK (OV L 124, 1. lpp.). Līdz ar to iestādes saista šī konvencija, kurai ir augstāks spēks par atsavinātajiem Kopienu tiesību aktiem. No tā izriet, ka Regulas Nr. 1367/2006 spēkā esamību var ietekmēt apstāklis, ka tā nav saderīga ar Orhūsas konvenciju.

53 Saskaņā ar judikatūru Savienības tiesa var pārbaudīt regulas normas spēkā esamību, ievērojot starptautisku nolīgumu, tikai tad, ja tās raksturs un sistēma nav tam pretrunā un ja tostarp šīs tiesību normas no to satura viedokļa ir beznosacījuma un pietiekami precīzas (Tiesas 2008. gada 3. jūnija spriedums lietā C-308/06 *Intertanko* u.c., Krājums, I-4057. lpp., 45. punkts, un 2008. gada 9. septembra spriedums apvienotajās lietās C-120/06 P un C-121/06 P *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, Krājums, I-6513. lpp., 110. punkts).

54 Tomēr gadījumā, ja Kopiena ir gribējusi izpildīt noteiktu pienākumu, ko tā uzņēmusies starptautiska nolīguma ietvaros, vai gadījumā, ja tiesību akts skaidri atsaucas uz konkrētām šī nolīguma normām, Tiesai ir jāpārbauda attiecīgā akta tiesiskums, ņemot vērā šī nolīguma noteikumus (šajā ziņā attiecībā uz Līgumu par Pasaules tirdzniecības organizācijas izveidošanu skat. Tiesas 1999. gada 23. novembra spriedumu lietā C-149/96 Portugāle/Padome, *Recueil*, I-8395. lpp., 49. punkts; 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-93/02 P *Biret International*/Padome, *Recueil*, I-10497. lpp., 53. punkts, un 2005. gada 1. marta spriedumu lietā C-377/02 *Van Parys*, Krājums, I-1465. lpp., 40. punkts; šajā ziņā attiecībā uz Vispārējo vienošanos par tarifiem un tirdzniecību (turpmāk tekstā – "VVTT") skat. arī Tiesas 1989. gada 22. jūnija spriedumu lietā 70/08 *Fediol*/Komisija, *Recueil*, 1781. lpp., 19.–22. punkts, un 1991. gada 7. maija spriedumu lietā C-69/89 *Nakajima*/Padome, *Recueil*, I-2069. lpp., 31. punkts). Līdz ar to Savienības tiesai ir jāveic regulas tiesiskuma pārbaude, ņemot vērā starptautisku līgumu, iepriekš nepārbaudot, vai ir ievēroti iepriekš 53. punktā minētie nosacījumi, ja šīs regulas mērķis ir ieviest pienākumu, kas Savienības iestādēm ir noteikts ar šo starptautisko līgumu.

55 Faktiski iepriekš 54. punktā minētajā spriedumā lietā *Nakajima*/Padome, 28. punkts, Tiesa konstatēja, ka prasītājs neatsaucās uz VVTT antidempinga kodeksa normu tiešo iedarbību, bet ka tas saskaņā ar EKL 241. pantu netieši apšaubīja regulas spēkā esamību, izvirzot vienu no EKL 230. pantā minētās tiesiskuma pārbaudes pamatiem, proti, Līguma vai jebkura noteikuma, kas attiecas uz tā piemērošanu, pārkāpumu. Tiesa nosprieda, ka regula, kuru šajā lietā apstrīd prasītājs, tika pieņemta, lai izpildītu starptautiskās saistības, ko ir uzņēmusies Kopiena, kurai tādējādi saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir

jānodrošina VVTT un tā izpildes pasākumu ievērošana (skat. iepriekš 54. punktā minēto spriedumu lietā *Nakajima*/Padome, 31. punkts un tajā minētā judikatūra; šajā ziņā skat. arī Tiesas 1998. gada 12. novembra spriedumu lietā C-352/96 Itālija/Padome, *Recueil*, I-6937. lpp., 20. un 21. punkts).

56 Judikatūra lietās, kas attiecas uz VVTT un Pasaules tirdzniecības organizācijas nolīgumiem, ir piemērota arī 1998. gada 16. jūnija spriedumā lietā C-162/96 *Racke* (*Recueil*, I-3655. lpp.), kurā tiesa regulas spēkā esamību pārbaudīja, ņemot vērā starptautiskās paražu tiesības, ciktāl tā nosprieda, ka "attiecīgā persona atsaucās uz starptautisko paražu tiesību pamatnormām, apstrīdot šo regulu, kas pieņemta saskaņā ar šiem noteikumiem un atņem šai personai tiesības uz preferenciālu režīmu, ko tai piešķir sadarbības nolīgums" (iepriekš minētais spriedums lietā *Racke*, 48. punkts).

57 Šajā gadījumā ir jānorāda, pirmkārt, ka, tāpat kā lietā, kurā tika taisīts iepriekš 54. punktā minētais spriedums lietā *Nakajima*/Padome, 28. punkts, prasītāji saskaņā ar EKL 241. pantu netieši apstrīd Regulas Nr. 1367/2006 normas spēkā esamību, ņemot vērā Orhūsas konvenciju.

58 Otrkārt, ir jākonstatē, ka Regula Nr. 1367/2006 tika pieņemta, lai izpildītu starptautiskās saistības, ko ir uzņēmusies Savienība un kas izriet no Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punkta. Faktiski no Regulas Nr. 1367/2006 1. panta 1. punkta d) apakšpunkta izriet, ka šīs regulas mērķis ir veicināt to pienākumu īstenošanu, kas izriet no Orhūsas konvencijas, tostarp "dodot iespēju Savienības līmenī griezties tiesā saistībā ar vides jautājumiem atbilstīgi šajā regulā paredzētajiem nosacījumiem". Turklāt Regulas Nr. 1367/2006 preambulas 18. apsvērumā ir tieša atsauce uz Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktu. Tāpat no Tiesas judikatūras izriet, ka no Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punkta izriet saistības un ka Regulas Nr. 1367/2006 mērķis ir īstenot Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punkta noteikumus attiecībā uz Savienības iestādēm (šajā ziņā skat. Tiesas 2011. gada 8. marta spriedumu lietā C-240/09 *Lesoochranárske zoskupenie*, Krājums, I-1255. lpp., 39. un 41. punkts).

59 No tā izriet, ka ir jāpārbauda tās normas spēkā esamība, kuru prasītāji, ņemot vērā Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktu, uzskata par prettiesisku, kas nozīmē, ka ir jāizvērtē, vai Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā minēto jēdzienu "darbības [akti]" var interpretēt tādējādi, ka tas ir attiecināms vienīgi uz "pasākum[iem], kam ir individuāls raksturs".

60 Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā ir noteikts:

"Turklāt, neskarot 1. un 2. punktā minētās pārskatīšanas procedūras, katra Puse nodrošina to, ka sabiedrības pārstāvjiem, kas atbilst attiecīgās valsts tiesību aktos noteiktajiem kritērijiem, ja tādi būtu, ir pieejamas administratīvas vai tiesas procedūras, lai apstrīdētu fizisku personu vai valsts iestāžu darbību [aktus] vai bezdarbību."

61 Orhūsas konvencijā nav definēts tās 9. panta 3. punktā minētais jēdziens "darbības [akti]". Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru starptautisks līgums ir jāinterpretē, ņemot vērā tā formulējumu, kā arī saskaņā ar tā mērķiem. 31. pants Vīnes 1969. gada 23. maija Konvencijā par starptautisko līgumu tiesībām un 1986. gada 21. marta Konvencijā par starptautisko līgumu tiesībām starp valstīm un starptautiskām organizācijām vai starp starptautiskām organizācijām, kas šajā ziņā atspoguļo vispārējās starptautiskās paražu tiesības, šajā ziņā precizē, ka līgums tulkojams godprātīgi saskaņā ar parasto nozīmi, kāda piešķirama līguma noteikumiem kopumā, un atbilstoši tā priekšmetam un mērķim (skat. Tiesas 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-334/04 *IATA* un *ELFAA*, Krājums, I-403. lpp., 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Vispirms ir jāatgādina Orhūsas konvencijas mērķi.

63 No Orhūsas konvencijas preambulas sestā un astotā apsvēruma izriet, ka šīs konvencijas autori, "atzīstot, ka atbilstoša vides aizsardzība ir būtisks priekšnosacījums, lai nodrošinātu cilvēku labklājību un iespēju īstenot cilvēku pamattiesības, tostarp tiesības uz dzīvību", uzskata, ka, "lai īstenotu šīs tiesības un pildītu šo pienākumu, pilsoņiem jābūt pieejamai informācijai, jābūt tiesībām piedalīties

lēmumu pieņemšanā un iespējai griezties tiesā saistībā ar vides jautājumiem, un šajā ziņā atzīstot, ka iedzīvotājiem var būt nepieciešama palīdzība, lai īstenotu savas tiesības". Turklāt no Orhūsas konvencijas preambulas devītā apsvēruma izriet, ka "vides aizsardzības jomā plašākas iespējas iegūt informāciju un sabiedrības dalība lēmumu pieņemšanā uzlabo lēmumu kvalitāti un sekmē to ieviešanu, veido sabiedrības izpratni par vides jautājumiem, dod iespēju sabiedrībai izteikt savas bažas un ļauj valsts iestādēm šādām bažām pievērst atbilstošu uzmanību".

64 Turklāt Orhūsas konvencijas 1. pantā, kura nosaukums ir "Mērķis", ir noteikts, ka, "lai pašreizējā un nākamajās paaudzēs aizsargātu ikvienas personas tiesības dzīvot vidē, kas atbilstu personas veselības stāvoklim un labklājībai, katra Puse saskaņā ar šīs konvencijas noteikumiem garantē tiesības piekļūt informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem".

65 Ir jāuzskata, ka tādas iekšējās pārskatīšanas procedūras piemērojamība, kas attiecas vienīgi uz individuāliem pasākumiem, būtu ļoti ierobežota, jo vides jomā pieņemtie akti pārsvarā ir vispārpiemērojami. Ņemot vērā Orhūsas konvencijas uzdevumus un mērķi, šāds ierobežojums nav pamatots.

66 Turklāt attiecībā uz Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punkta formulējumu ir jānorāda, ka tas Orhūsas konvencijas pusēm atstāj zināmu rīcības brīvību, nosakot tās personas, kas ir tiesīgas uzsākt administratīvas vai tiesas procedūras, kā arī attiecībā uz šo procedūru (administratīvo vai tiesas) raksturu. Faktiski saskaņā ar šo normu tikai "sabiedrības pārstāvjiem, kas atbilst [..] valsts tiesību aktos noteiktajiem kritērijiem, ja tādi būtu, ir pieejamas administratīvas vai tiesas procedūras". Tomēr Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punkta formulējums neatstāj šādu pašu rīcības brīvību attiecībā uz to "darbību [aktu]" definīciju, ko var apstrīdēt. Līdz ar to nav iemesla Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā minēto jēdzienu "darbības [akti]" interpretēt tādējādi, ka tas attiecas vienīgi uz individuāli piemērojamiem aktiem.

67 Visbeidzot attiecībā uz Orhūsas konvencijas citu normu formulējumu ir jānorāda, ka saskaņā ar šīs konvencijas 2. panta 2. punktu jēdzienā valsts iestāde neietilpst "struktūr[as] vai [iestādes], kas pilda tiesas vai likumdevēja funkcijas". Tātad aktus, kurus ir pieņēmusi Savienības iestāde vai struktūra, pildot savas tiesas vai likumdevēja funkcijas, var izslēgt no Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā minētā jēdziena "darbības [akti]". Šāda izslēgšana tomēr neļauj ierobežot Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā minēto jēdzienu "darbības [akti]", attiecinot to vienīgi uz individuāliem pasākumiem. Faktiski nav saistības starp vispārpiemērojamiem aktiem un tādiem aktiem, kurus pieņem valsts iestāde, pildot savas tiesas vai likumdevēja funkcijas. Vispārpiemērojami akti ne vienmēr ir akti, kurus pieņem valsts iestāde, veicot savas tiesu vai likumdevēja funkcijas.

68 No tā izriet, ka Orhūsas konvencijas 9. panta 3. pantu nevar interpretēt tādējādi, ka tas attiecas vienīgi uz individuāliem pasākumiem.

69 Līdz ar to Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punkts, ciktāl tas Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā minēto jēdzienu "darbības [akti]" attiecina vienīgi uz "administratīv[iem] akt[iem]", kas šīs regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir definēti kā "pasākum[i], kam ir individuāls raksturs", nav saderīgs ar Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktu.

70 Šo secinājumu neliek apšaubīt personu, kas iestājušās lietā, argumenti.

71 Attiecībā uz Parlamenta un Padomes argumentu, saskaņā ar kuru Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punktā ietvertais jēdziens "darbības [akti]" Savienības tiesību ietvaros ir jāattiecina vienīgi uz individuāliem pasākumiem, jo iekšējās pārskatīšanas procedūrai – ņemot vērā to, ka tā nav neatkarīga no Regulas Nr. 1367/2006 12. pantā paredzētās tiesvedības, – ir jābūt saderīgai ar EKL 230. pantu, it īpaši ar nosacījumu, saskaņā ar kuru apstrīdētajam aktam prasītājs jāskar individuāli un tieši, pietiek atgādināt Regulas Nr. 1367/2006 12. panta 1. punkta saturisko ietvaru.

72 Saskaņā ar Regulas Nr. 1367/2006 12. panta 1. punktu nevalstiska organizācija, kas saskaņā ar šīs regulas 10. pantu ir iesniegusi pieprasījumu veikt iekšēju pārskatīšanu, var celt prasību Tiesā atbilstīgi attiecīgiem Līguma noteikumiem un tātad saskaņā ar EKL 230. pantu. Lai kāda arī būtu tā pasākuma piemērojamība, par kuru iesniegts šīs regulas 10. pantā paredzētais pieprasījums veikt iekšēju pārskatīšanu, gadījumā, ja Savienības tiesās tiek celta prasība, katrā ziņā ir jāievēro EKL 230. pantā paredzētie pieņemamības nosacījumi.

73 Turklāt EKL 230. pantā paredzētie nosacījumi, it īpaši tas, saskaņā ar kuru apstrīdētajam aktam prasītājs ir jāskar individuāli un tieši, attiecas arī uz individuāliem pasākumiem, kas nav adresēti prasītājam. Līdz ar to individuāls pasākums ne vienmēr tieši un individuāli skars nevalstisku organizāciju, kura atbilst Regulas Nr. 1367/2006 11. pantā paredzētajiem nosacījumiem. Pretēji tam, ko apgalvo Parlaments un Padome, jēdziena "darbības [akti]" attiecināšana tikai uz individuāliem aktiem nenodrošina to, ka EKL 230. pantā paredzētais nosacījums, saskaņā ar kuru apstrīdētajam aktam prasītājs ir jāskar tieši un individuāli, tiks ievērots.

74 Padome arī apgalvo, ka Orhūsas konvencijas 9. panta 3. punkts liecina par izvērtēšanas brīvību, kas atstāj pietiekami lielu rīcības brīvību transponēt no šī panta izrietošo pienākumu ar valsts procedūrām saistībā ar Tiesai uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem.

75 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai nevalstiska organizācija, kas atbilst Regulas Nr. 1367/2006 11. pantā paredzētajiem nosacījumiem attiecībā uz pieprasījuma veikt iekšēju pārskatīšanu iesniegšanu, valsts tiesā varētu netieši apstrīdēt kādas Savienības iestādes veiktu vispārpiemērojamu pasākumu, šim vispārpiemērojamam pasākumam ir jābūt transponētam valsts tiesībās. Visi vispārpiemērojami pasākumi, ko Savienības iestādes ir pieņēmušas vides jomā, nav ieviesti ar valsts transponēšanas pasākumu, ko var apstrīdēt valsts tiesā.

76 Turklāt Padomes argumentu nepamato pierādījumi par to, kādā veidā šajā gadījumā prasītāji valsts tiesā varētu apstrīdēt vispārpiemērojamo pasākumu, kura pārskatīšanu tie lūdz Komisijai.

77 No tā izriet, ka iebilde par prettiesiskumu, kas vērsta pret Regulas Nr. 1367/2006 10. panta 1. punktu, lasot to kopā ar šīs pašas regulas 2. panta 1. punkta g) apakšpunktu, ir akceptējama un tātad arī otrais pamats ir akceptējams. Līdz ar to apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

78 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai skaitā tos, kas attiecas uz pagaidu noregulējuma tiesvedību, saskaņā ar prasītāju prasījumiem.

79 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Nīderlandes Karaliste, Parlaments un Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2009. gada 28. jūlija Lēmumu C(2009) 6121;

2) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Vereniging Milieudefensie* un *Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht* tiesāšanās izdevumus, tai skaitā tos, kas attiecas uz pagaidu noregulējuma tiesvedību;

3) Nīderlandes Karaliste, Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Dittrich Wiszniewska-Białecka Prek

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2012. gada 14. jūnijā.

[Paraksti]